

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ခင်နှင်းယု

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

မြန်မာ့စာပေအသင်း

mayor.com

mgyoe.com

ခင်နှင်းယု

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

KHY0019

2,200.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၅၊ မေလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၂၂၀၀ ကျပ်

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ခင်နှင်းယု-ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၅၊
စာမျက်နှာ ၁၇၈ ၊ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

(၁) စိမ်းသင့်မှစိမ်း

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

စိမ်းသင့်မှစိမ်း
ခင်နှင်းယု

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့

mgyc.com

mgyc.com

လင်းယုန်မောင်မောင်၏အမှာ

လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လ ဒုတိယပတ်အတွင်းက ကျွန်တော် မုံရွာသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားခဲ့ရသည်။ မုံရွာတွင် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာ ခဲ့ပြီး၊ ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အပြန်တွင် မုံရွာမှ ကျွန်တော့် စာပေအပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများ က ရန်ကုန်မှ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများအတွက် စာမူတွေတစ်ထပ်ကြီး လူကြံ့ပါးလိုက်ကြသည်။ ယင်းစာမူများထဲတွင် လူငယ်စာရေးဆရာ မင်းဆွေနှစ်ထံမှ စာပေဂျာနယ် အယ်ဒီတာမောင်သွေးသစ်ထံ ပေးရန် စာတစ်စောင်နှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ပါလာသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် စာပေဂျာနယ် ထုတ်ဝေသည့် အားမန်သစ်တိုက်သို့ မင်းဆွေ နှစ်၏ စာနှင့်ကဗျာပေးရန် ရောက်သွားခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့သည် ဇူလိုင်လ ၂၅ ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ် သည်။

ကန်တော်ကလေး မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းမှ အားမန်သစ်တိုက် သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ နံနက် ၉ နာရီသာသာခန့်ပင် ရှိသေးသည်။ စောနေသေးသဖြင့် မောင်သွေးသစ်ကို မတွေ့ရ။ အား မန်သစ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသည့် 'ဂျာ' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကောင်

တာတွင် ထိုင်၍ ငွေသိမ်းနေသော ကိုညိုမှိုင်း (ခွန်ဂျာမှိုင်း) ကိုသာ တွေ့ရသည်။

‘ဟာ ဆရာရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ဒီနေ့နက်ဖြန်လာဖို့ စီစဉ်နေတာ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလိုက်လို့’

ကိုညိုမှိုင်းက ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း အားရဝမ်းသာ ဆီး ကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူပြောလိုက်သည့် ‘ဆရာမကြီး’ မှာ ‘ခင်နှင်းယု’ ကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က....

‘ဟုတ်လား၊ မစုက ဘာရေးလိုက်လို့လဲ’

‘တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ အတွက် ဆရာ့ ကို အမှာစာ ရေးခိုင်းပါတဲ့၊ လုံချည်တစ်ထည် ကန်တော့ပါမယ်တဲ့’

‘လုံချည်တစ်ထည်ဆိုတော့ နည်းတာပေါ့’ ကျွန်တော်က တစ် ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ‘ကန်တော့ပါမယ်’ ဆိုသော ဆရာမကြီး၏ စကား ကို သဘောကျ၍ ပြန်နောက်လိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ခင်နှင်းယုကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်အား ‘ကန်တော့ပါမယ်’ ဟု ဆို လိုက်ခြင်းမှာ ရင်းနှီးသည့်သဘောဖြင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိနေ၍ သဘောကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလောလောဆယ် အားမာန်သစ်တိုက်တွင် ရိုက်နေသည့် ‘စိမ်း သင့်မှစိမ်း’ ဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော့်အား အမှာစာရေးဖို့ ပြောလာ သည်ကိုမူ ကျွန်တော်သဘောမကျနိုင်။ ယခင်တစ်ကြိမ် အားမာန် သစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ‘မိန်းမတို့အကြောင်း’ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်တွင်လည်း ခင်နှင်းယုက ကျွန်တော့်အား အမှာစာရေးပေးရန် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ‘မရေးပါရစေနင့်’ ဟု ကျွန်တော်

က တောင်းပန်၍ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ထိုသို့ တောင်းပန်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်မှာ မရေးချင်သောကြောင့် မဟုတ်၊ အမှန်စင်စစ် ခင်နှင်းယု၏ စာအုပ်တွင် ကျွန်တော် အမှာစာရေးချင်သည်၊ ရေးရန်လည်း ကြံရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ (နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ပဲ၊ အမှာစာ ဘယ်မရေးချင်ဘဲ နေပါ့မလဲ)

သို့သော် ကျွန်တော် အမှာစာရေးချင်သော ရေးရန် ကြံရွယ်ထားသော ခင်နှင်းယု၏စာအုပ်သည် ယခုလို လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စသည့် စာအုပ်များတွင်မဟုတ် ခင်နှင်းယု၏ 'မယ့်သည်းအိမ်' စာအုပ်တွင် အမှာစာရေးချင်ခြင်း ဖြစ်သည်၊ ရေးရန် ကြံရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်နှင်းယု၏ ချစ်သော စာဖတ်သူများသိပြီးဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၈၅-၈၆ ခုနှစ်များက ကျွန်တော် လုံမလေး မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဘဝတွင် ခင်နှင်းယု၏ 'မယ့်သည်းအိမ်' ဆောင်းပါးများကို လပေါင်း ၂၀ ကျော် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်း 'မယ့်သည်းအိမ်' မှာ ခင်နှင်းယုက သူရေးခဲ့သမျှ ဝတ္ထုများကို ပြန်လည်သုံးသပ်၍ ဘယ်တုန်းက ဘယ်ဝတ္ထုကို ဘယ်လိုရေးခဲ့ရပြီး ဘယ်သို့ ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်နှင်းယု၏ ဝတ္ထုတိုင်းလိုလို စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ယင်းဝတ္ထုများအကြောင်းကို စာရေးသူကိုယ်တိုင်က 'စားမြုံ့ပြန်' ထားသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ယင်းဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့စဉ်က စာရေးသူ၏ အသည်းနှလုံး (၀၁) မယ့်သည်းအိမ်တွင် ခံစားကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှီသိပ်ထားခဲ့ရာမှ ဖွင့်အံ တင်ပြထားသည်

များကို ဖတ်ရသည်မှာ တရိုက်မက်မက် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကာယကံရှင် စာရေးသူ၏ ရင်တွင်း၌ သိုဝှက်ထားခဲ့ရသည့် ခံစားချက်များကို ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ပြန်လည်တင်ပြထားသည်များမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

သို့ဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ခန့်မှစ၍ ခင်နှင်းယု၏ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ၃၀ ခန့်က ဝတ္ထုရှည်များကို ပြန်လည်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ကြရာ၌ အဆိုပါ ‘မယ့်သည်းအိမ်’ ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမှာစာရေး၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကြံစည်စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ ခင်နှင်းယုကိုလည်း ‘မစု၊ မယ့်သည်းအိမ်ကိုတော့ ဘယ်ထုတ်ဝေသူကိုမှ မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပါမယ်’ ဟု ကြိုပြောထားခဲ့သည်။ (အခြေအနေပေးပါက လာမည့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်အတွင်း ‘မယ့်သည်းအိမ်’ ကို ကျွန်တော်ထုတ်ဝေနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။)

ယင်းသို့ ‘မယ့်သည်းအိမ်’ စာအုပ်တွင်မူ အမှာစာရေးမည်ဟု အားခဲထားသော ကျွန်တော်သည် ယခု ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ ဝတ္ထုအတွက် မရှောင်မလွှဲသာ အမှာစာရေးရန် ဖြစ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခုဤအမှာစာသည် ‘မယ့်သည်းအိမ်’ စာအုပ်အတွက် ‘မောင်းတင်’ ထားသည့် အမှာစာ၏ (ရုပ်ရှင်ကားများလို) နမူနာအပိုင်းပိုအဖြစ် မှတ်ယူကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပန်ကြားပါသည်။

(၂)

ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ကြသည့် မြန်မာ နိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျားမှ မြောက်မြားလှစွာသော စာဖတ်ပရိသတ် များထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ခင် နှင်းယုသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်သော်လည်း သူ့စာရေးသက်မှာ ကျွန်တော့်ထက် နှစ် ၂၀ ခန့် စောသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ မတိုင်မီ ကပင် ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုစွဲမက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် မြို့ပြနိုင်လွန်ကတ္တရာ လမ်းမများနှင့် ကွာလှမ်းလှသည့် တောတောင် ကန္တာရစုံမြိုင်အတွင်း သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့၍ ခင်နှင်းယုနှင့် လူချင်းဆုံတွေ့ရန် လုံးဝအကြောင်း ဖန်လာခြင်းမရှိခဲ့။ ထိုမှတစ်ပါး ထိုရောအခါကာလက ကျွန်တော် သည် စာပေဖြင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသည့် စာရေးဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်လာရန် အိပ်မက်ထဲမှာပင် ယောင်လို့မှ အိပ်မက်စရာအ ကြောင်းချင်းရာ လုံးဝမရှိခဲ့။ သို့ဖြစ်ရာ ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်တွင်သာ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ နှစ်သက်ခဲ့ရ သည်။

သို့သော် ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် မဟာပထဝီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် မှ ဆန်းကြယ်လှသည့် လူ့ဘဝ၏ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် နောင်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မထင်မှတ်ဘဲ စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်သို့ မရောက်မီ လက်ရေးစာမူဘဝမှာပင် ကြိုတင်ဖတ်ရှုလာခဲ့ရသည်မှာ ၁၀ နှစ်ခန့်မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်အမှတ်တရ သတိပြုလိုက်မိသောအချက်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရသည့် ခင်နှင်းယုဝတ္ထုများကဲ့သို့ပင် ယခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်ဖတ်နေရသည့် ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများသည်လည်း ကျွန်တော်အတွက် စွဲလမ်းနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းနေဆဲပင်ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ပို၍ တိကျလေးနက်အောင် ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ ခန့်က သာမန်စာဖတ်သူ လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖတ်ခဲ့ရသော ဝတ္ထုများနှင့်မခြား ယခုအသက် ၆၀ ကျော်မူ ကိုယ်တိုင်စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာဘဝတွင် ကျွန်တော်ဖတ်နေရသော ခင်နှင်းယု၏ ဝတ္ထုများသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အခင်းအကျင်းသေသပ်လှပ၍ ဇာတ်ကောင်ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များ ပီပြင်ပေါ်လွင်လှပြီး အရေးအဖွဲ့ ညက်ညော ပြေပြစ်လှသည်ကို ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ၃၀ ခန့်က ရေးသားခဲ့သော ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုများ (မွေး၊ ပန်းပန်းလျက်ပါ၊ မိချို) တို့ ယခုနှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း ပြန်လည်ဆန်းသစ် ထုတ်ဝေခဲ့ကြရာ၌ ယင်းဝတ္ထုများသည်လည်း ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်မှာပင်

မရိုးနိုင် မအိနိုင်ဘဲ စာဖတ်သူများအတွက် နှစ်သက်စွဲဖက်ဖွယ်ဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့ရဆဲဖြစ်သည်။

ဥပမာ ယခု 'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' ဝတ္ထုဆိုပါတော့....

သည်ဝတ္ထုကို ယခင်က ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော်လည်း နှစ်
ပရိစ္ဆေဒကြာလှပြီဖြစ်၍ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့။ (သို့သော်
ဤအမှာစာ မရေးမီ တစ်ပတ်ခန့်က စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်
နှင့် စကားစပ်မိ၍ 'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' ဝတ္ထုအကြောင်း ပြောခဲ့ရာ၌
ထိုဆရာမလေးသည် ထိုဝတ္ထုအမည်ကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းရော ဇာတ်ကောင်အမည်များကိုပါ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်
ပြန်ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရသည်။)

'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' သည် စိမ်းဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
၏ ကံကြမ္မာဖန်တီးလာပုံများကို လှိုက်မောဖွယ်ရာ ရေးဖွဲ့ထားသည့်
ပီပြင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားတည်ကြည်၍
မိန်းကလေးပီသသော စိမ်းသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝတွင် ရုန်းကန်း
လှုပ်ရှားရင်း အရာရှိတစ်ယောက်၏ ဇနီးအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး
ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ကားဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့
ကြရာမှ ဓားပြများ၏ လက်ချက်ကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အသက်
ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ စိမ်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း လမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ လိမ့်
ကျပြီး သတိမေ့သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် လူသူမနီးသည့် ယာတော
တစ်ခုတွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင်နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ခေတ်ပညာ
တတ် တော်လှန်ရေးသမားဟောင်း ကိုဝဏ္ဏတို့ မိသားစုက စိမ်းကို
ဆေးဝါးကုသစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

ဤနေရာတွင် စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်၍ မေတ္တာစေတနာ
ပြည့်ဝကြသည့် လူပျိုကြီး ကိုဝဏ္ဏတို့ မိသားစု၏ အေးချမ်းသာမော

ဖွယ် ကောင်းလှသည့် ယတောအလှကိုဖွဲ့သွားသည့် ခင်နှင်းယု၏ အရေးအဖွဲ့မှာ လှပညက်ညောလှသည်။ စာဖတ်သူ၏ မျက်စိထဲတွင် လွမ်းမောဖွယ်ရာ ယာတောကလေးမှာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကိုဝဏ္ဏ၏အမေနှင့် ညီငယ်ညီမငယ်ကလေးများ၏ ကလေးသဘာဝ စရိုက်များလည်း ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ရံဖန်ရံခါ မြို့သို့တက်၍ လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များ ဝယ်လေ့ရှိသည့်ကိုဝဏ္ဏ အပြန်တွင် ပါလာသည့် သုတင်းစာ များမှ ဓာတ်ပုံနှင့်သတင်းများအရ စိမ်း၏ခင်ပွန်းမှာ ဓားပြများ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဟု သိရသည်။ သို့ဖြင့် စိမ်း သည် ကိုဝဏ္ဏတို့မိသားစုနှင့် ရက်လရှည်ကြာ နေလာရင်း သံယာဇဉ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စိမ်း၏ အပြင်အဆင်ကြောင့် ယာတောအိမ်ကလေး မှာ ပို၍ နေချင်စဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် စိမ်း၏ခင်ပွန်းမှာ အသက်မသေဘဲ မြို့သို့ပြန်ရောက်သွားပြီး ပျောက်ဆုံးနေသည့် သူ့ဇနီးကို သတင်းစာ ထဲတွင် ကြော်ငြာထည့်၍ ရှာဖွေစုံစမ်းခဲ့သည်။ ထိုကြော်ငြာကို ကိုဝဏ္ဏ၏ ညီငယ်ညီမငယ်များက စိမ်းမြို့ပြန်သွားမည်စိုးသဖြင့် သတင်းစားထဲမှဖြတ်၍ ဝှက်ထားခဲ့ကြသည်။ ဒါကိုပင် စိမ်းက အမှတ်မထင် တွေ့သွားပြီး ကိုဝဏ္ဏအပေါ် အထင်လွဲကာ ခင်ပွန်း သည်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် မြို့သို့ပြန်သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာတောမှာ သာမောဖွယ်များ ဆိတ်သုဉ်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

သည့်နောက် စိမ်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး ခိုကိုး ရာမဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝတွင် ရန်းရကန်ရသည်များကို ခင်နှင်း ယုက ခြယ်မှုန်းထားသည်မှာ ရင်မောစရာကောင်းလှသည်။ စိမ်း၏

ခင်ပွန်းသည် သတင်းစာများတွင် ကြော်ငြာထည့်ပြီး ရက်ရှည်လများ ကြာခဲ့သည်အထိ စိမ်းသတင်းကို လုံးဝမကြား မသိရသဖြင့် နောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မူလကပင် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ သော စိမ်း၏ဘဝမှာ နွေဦးပေါက်လေအပင့်တွင် ကြွေလွင့်ခဲ့ရသည့် သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤအတွင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်ခရီးထွက်ခဲ့ရသော စိမ်း၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာတောသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားခဲ့ရာမှ အကြောင်း သိရပြီး ရန်ကုန်သို့အပြန်တွင် ကိုဝဏ္ဏတို့ မောင်နှမတစ်စုက စာများ ရေးပေးလိုက်ကြသည်။ စာများထဲတွင် သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာဖြတ် ပိုင်းကိစ္စကို ရှင်းပြထားသည်များ ပါဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် စိမ်း၏ ခင်ပွန်းသည် နောက်အိမ်ထောင်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ရန်ကုန်တွင် စိမ်းကို ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှသာ ရှာခဲ့ပြီး မတွေ့သည့်အဆုံး စိမ်း၏သူငယ် ချင်းအမျိုးသမီးထံ ကိုဝဏ္ဏတို့ စာများကို ပေးထားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စိမ်းသည် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် မူလတန်း ပြဆရာမအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ကိုဝဏ္ဏအပေါ် အထင်လွဲ၍ စိတ်အနာကြီးနာနေသောစိမ်းသည် ရန်ကုန်တွင် တွယ် ရာမဲ့ဘဝဖြင့် ဆရာမအလုပ်ကို လုပ်နေရင်း သူ့အား အလုပ်သွင်းပေး ပြီး နေစရာအိမ်ကြီးတစ်လုံး ပေးထားခဲ့သော ပညာရေးမှူး ကိုဘ ကောင်း၏ အချစ်ကို လက်ခံတော့မည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရေးဖွဲ့ထားသည် ကို ဖတ်လိုက်ရသော ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထု၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို မှန်းဆပြီး ခင်နှင်းယုအပေါ် ဘဝင်မကျအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ အကယ်၍သာ စိမ်းသည် ကိုဘကောင်းကို ယူလိုက်ပါက 'ခင်နှင်းယု တော့သွားပြီ' ဟု ကျွန်တော်တွက်လိုက်သည်။ သို့သော် သည်နေရာ

ည

တွင် စိမ်းနှင့် ကိုဘကောင်းကို မယူဖြစ်အောင် ဇာတ်ကွက်ကို ဖန်တီး
လိုက်သော ခင်နှင်းယု၏ 'လှည့်ကွက်' ကလေးမှာ လက်ဖျားခါလောက်
အောင် ပီရိပိုင်နိုင်လှသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ အကြောင်းစုံသိသွားရသော စိမ်းက 'စိမ်း ရှမ်း
ပြည်ကို ပြန်တော့မယ်' ဟူသော စကားကို လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်
တော့မှ စိမ်းဆိုသော မိန်းကလေး၏ 'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' သော အဖြစ်
ကို ခံစားနားလည်လိုက်ရပြီး အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သွားခဲ့ရသည်။

(၃)

ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို ဖန်တီးတတ်သည့်အလျောက် ခင်နှင်းယု၏ ဝတ္ထုအတော်များများ သည် စာရွက်ပေါ်မှ ပိတ်ကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင်တို့၏ မတူကွဲပြားသော သဘာဝအခြေအနေများ ကြောင့် ခင်နှင်းယု၏ ဝတ္ထုများထဲတွင် အောင်မြင်သည့် ရုပ်ရှင်ကား များ ရှိခဲ့သလို မအောင်မြင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများလည်း ရှိခဲ့သည်။

ယခု ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ ကိုလည်း တစ်ခါက ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့ ဖူးသည်။ မောင်သင်နှင့် မြင့်မြင့်ခင်တို့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ယင်းရုပ်ရှင်ကားမှာ အောင်မြင်မှု မရခဲ့ဟု သိရသည်။

ယခုတစ်ဖန် ဇာတ်လမ်းကောင်းများ ရှားပါးနေသော ရုပ်ရှင် လောကတွင် ဇာတ်ကားဟောင်းများ ပြန်လည်ရိုက်ကူးနေကြသော ဖြစ်ရာ ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ ကိုလည်း ရန်အောင်၊ မေသန်းနုတို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပိတ်ကားပေါ်တွင် မြင်တွေ့ကြရဦးမည်ဟု သိရသည်။ အကယ်၍သာ ရိုက်ကွင်း (Location) ကောင်းကောင်းနှင့် ဇာတ် ဆောင်စရိုက်နှင့် ခံစားချက်များကို အသေးစိတ်ရိုက်ပြနိုင်ပြီး ပင်မ

အခရာဖြစ်သော ဒါရိုက်တာ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု အပြည့်အဝရှိ မည်ဆိုပါက ဒုတိယအကြိမ် ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ သည် အကယ်ဒမီ တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ရနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆန္ဒပြုရမည် ဆိုပါက ခင်နှင်းယုတစ်ယောက် ဝတ္ထုရှည်ကြီး (Novel) တစ်ပုဒ် လောက်တော့ ရေးထုတ်စမ်းပါဦး ဟူ၍သာ.....။

လင်းယုန်မောင်မောင်
၁၀-၈-၉၄

မြောက်ဘက် ကုန်းပြင်မြင့်မှ လေအေးများစတင်တိုက်ခတ် စပြုလာလေသည်။ စူးရှသော မြောက်လေအေးနှင့်အတူ နှင်းမှုန်များ သည်လည်း လေတွင် ပျံဝဲပါလာကြလေသည်။

ကိုဝဏ္ဏ ယာခင်းမှ ဂျပင်များသည် ခေါင်းမော်၍ ငွေနှင်းမှုန် တို့ကို နှုတ်ဆက်၍နေသည်။ ဦးခွန်နောင် လယ်ထဲတွင်မူ စပါးနှံများ သည် စိမ်းရောင်ဖျော့၍ ဝါရောင်သန်းလာသည်။ မနက်ခင်းနေရောင် တွင် ငွေပွင့်များလို ယာခင်းများပေါ်သို့ နှင်းစက်များ ကျလာကြ သည်။

တောင်တန်းညိုကြီးသည် မြောက်ဘက်တွင် ငြိမ်သက်၍ ယာခင်းများကို ငေးမောနေပုံရ၏။ တောင်ထိပ်များသည် နှင်းငွေ့ များ ဖွေးနေ၍ အဘိုးအိုကြီးနှင့် တူနေသည်။

အမှန်မှာ တောင်တန်းကြီးသည် အိုမင်းလှပေပြီ။ တောင်ခြေ ရင်းတွင် ပတ်၍စီးသွားသော ချောင်းငယ်ပင် တောင်တန်းကြီးထက် နုပျိုပေသေးသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်နှင့်အမျှ ညိုမွဲမွဲကြီးဖြစ် သည်။ တောင်ခြေယာခင်းများတွင် စပါးပင်နှင့် ဂျပင်လေးများ ရင့် သန်နုထွားလာကြပုံ၊ သီးနှံခိုင်များနှင့် ပြည့်ဖြိုး၍ နွေဘက်သို့ ရောက်လာချိန် နီးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရော် ခြောက်သွေ့သွားကာ ဇာတ်သိမ်းသွားကြပုံအဖြစ်များကို စောင့်၍ ကြည့်နေပုံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေပြင်းစွာ တိုက်ခတ်လာလျှင်

တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်ပင်များကို လေတိုက်ခတ်သံမှာ ဘဝကို ကြာ
မြင့်၍ ညည်းညူနေဟန် ပေါက်၍ နေလေသည်။

ချောင်းတစ်ဖက်တွင် ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းမကြီးမှာ
ချောင်းလေးနှင့်အတူ မိုင်းငေါသို့ ရှေးရှု၍ သွားနေသည်။

လမ်းခွဲလေးတစ်ခုမှ ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာတောသို့ သွားရ၏။
ကိုဝဏ္ဏ ယာခင်းသည် တောင်ခြေမှ မဝေး၍ ချောင်းရေစီးသံကို
ကြားနေရသည်။ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်မှစ၍ စိုက်ပျိုးလာသော
ယာခင်းများမှာ တစ်ခါမှ အခြေအနေမပြောင်းလဲခဲ့ပေ။

ဦးခင်နောင် စပါးခင်းများကလည်း ဖြစ်မြောက်လှသည်မရှိ၊
ကိုဝဏ္ဏ အဘိုးများသည် ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် အမြောက်အမြား
စိုက်လေ့မရှိသော ဂျုံကို သူတို့ယာတောတွင် စိုက်ပျိုးခဲ့လေသည်။
မိုးတွင်းမှာမူ အာလူးကို စိုက်ပျိုး၏။

ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး ဆိုသော်လည်း ကိုဝဏ္ဏယာတဲ၏
အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းမြင့်လေးမှာမူ ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ယခင်က
အမေနှင့်အဘိုးတို့လက်ထက်က မြေစိုက်တဲအိမ်ကြီးသည် ကုန်းမြင့်
ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိခဲ့၏။ နွားတင်းကုပ်နှင့် ဝက်ခြံမှာ တဲ၏
တောင်ဘက်တွင် ရှိလျက် မြင်းစောင်းနှင့် ကြက်ခြံမှာ တဲ၏ မြောက်
ဘက်တွင် ရှိလေသည်။

ယခုတော့ တဲကြီးနေရာတွင် လေးထောင့်ကျောက်တုံးအိမ်
လေးမှာ ယာခင်း၏ အပြောင်းအလဲ အထိမ်းအမှတ်သဖွယ် တည်ငြိမ်
၍နေသည်။

အိမ်သည် ကျောက်တုံးအရိုင်းများကို အင်္ဂါတေနှင့် တွဲဆောက်
ထား၍ အထဲတွင် အအေးဓာတ်အဝင် နည်းကာ ထွေးထွေးနွေးနွေး
ရှိလေသည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ဆောင်းလယ်အရောက်တွင်မူ အိမ်လယ်တွင် မီးလှုံရန် မီးထင်းဖိုကိုလုပ်၍ထားရသည်။ အိမ်သည်ခိုင်ခံ့သည်ကလွဲ၍ လှလည်းမလှ၊ အချိုးအစားလည်း မကျပေ။

တောင်တန်းကြီးသည် ယာခင်းရှင်တို့အကြောင်း မှတ်သားထားသည့် မှတ်တမ်းတွင် ထိုကျောက်တုံးအိမ်၊ ကိုဝဏ္ဏနှင့် စိမ်းတို့အကြောင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ပါဝင်နေပေလိမ့်မည်။

အမှန်လည်း ကိုဝဏ္ဏသည် စိမ်းနှင့်တွေ့ခဲ့ခြင်းအကြောင်းသည် ပုံပြင်တစ်ခုပင် ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟူ၍ ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် အထင်အရှား ကျန်ရစ်နေသော စိမ်း၏ လက်ရာခြေရာများသည် ပုံပြင်တစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

နန်းတော်ရာ၏ အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲကို တူးဖော်တိုင်း ရာဇဝင်အထောက်အထားသည် ထင်ရှား၍ လာ၏။

စိမ်းလက်ရာများမှာမူ နန်းတော်လို အိုမင်းဆွေးမြည့်၍ မသွားသေးပေ။ စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်သည် စိမ်း စီ၍ ထားခဲ့သလို ရှိသေး၏။ အဝတ်အစားများမှာလည်း သစ်သားတန်းပေါ်တွင် အချိုးတကျ ခေါက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ကလေးများသည်လည်း သူတို့ ဖိနပ်ကြမ်းလေးများကို စိမ်းညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အခန်းထောင့်စင်ပေါ်တွင် စီ၍ ထားကြသည်။

တဲကြီးတုန်းကလို အဝတ်တန်းများသည် အိမ်ထဲတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ မနေတော့ပေ။

မီးလင်းဖိုဘေးတွင် သစ်သားခုံများသည် ကြမ်းပေမဲ့ မီးလှုံရန် ပတ်လည်ဝိုင်း၍ သေသေသပ်သပ် ချထား၏။

ဤအကြောင်းအရာများ မပျောက်ကွက်သမျှ စိမ်းလာရောက်သည့် အကြောင်းမှာလည်း ပုံပြင်အဖြစ်သို့ မပြောင်းလဲနိုင်ပေ။

တစ်အိမ်လုံးရှိ ကလေးများကမူ စိမ်းကို တန်ခိုးတော်ရှင် နတ်သမီးလို တမ်းတလွမ်းဆွတ်ကြ၏။ သူတို့၏ သိုးမွေးဆွယ်တာ များမှာလည်း စိမ်း ထိုးပေးခဲ့သည်ဖြစ်၍ မေ့၍မရနိုင်ကြတော့ပေ။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ့အခန်းထောင့်မှ ဖိနပ်များကို ကြည့်လိုက် ၏။ ဖိနပ်များသည် ဟောင်းနေသော်လည်း ဖုန်မရှိပေ။ ဖိနပ်များ ပေါ်တွင် ပုဆိုးကြမ်းအဟောင်း တစ်ထည်ကို ဖုံး၍ထားလေ၏။

သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော ဆွယ်တာမှာလည်း စိမ်းကိုယ် တိုင် ထိုးပေးခဲ့သည်။ စိမ်း၏ ရင်ငွေနှင့် ထွေး၍ထွေး၍ ထားသလို ဆွယ်တာမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူကြမ်းကြီးဘဝမှ ကဗျာဆန်ခဲပုံများ တွေး၍ ရှက်မိသေးသည်။

ချယ်ရီပွင့်များကို ခူး၍ စိမ်းအတွက် မွေ့ရာလုပ်ပေးချင်သည်။ သန့်စင်ပွင့်ဖတ်ဖြင့် ဆောင်းအခါတွင် စိမ်းခြုံဖို့စောင်ကလေးကိုလည်း ရက်လိုက်ချင်သည်။ ဆောင်း၏ နှင်းမှုန်များအား ခြယ်လှယ်၍ ရပါ လျှင်လည်း ငွေဇာပြင် လုံချည်ကို စိမ်းအတွက် ရက်လိုက်ချင်ပါ၏။

တကယ်တော့ အတွေးနောက်သို့ လက်မပါနိုင်ပါပေ။

တတ်နိုင်သမျှတော့ စိမ်းလက်ရာများ အိမ်ထဲတွင် မပျောက် အောင် သူက ကြိုးစား၏။ သို့သော် စိမ်းထားခဲ့သည့် အတိုင်းမရှိ သောအရာများမှာ သူ့ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးဖြစ်၏။ ပန်း အိုးထဲရှိ သန့်စင်ပန်းများသည် စိမ်း ရှိစဉ်ကလိုမဟုတ်၊ ညှိုးလျော် ခြောက်သွေ့၍ နေကြလေသည်။ အကယ်၍ သန့်စင်ပန်းများသည် အမြဲသာလန်းဆန်းနေနိုင်ပါလျှင်လည်း ကိုဝဏ္ဏသည် အစဉ်ပင် လန်း၍နေစေချင်သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် စိမ်း၏လက်ရာများသည် အားလုံးတင်၍ကျန်ရစ်စေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အခန်းတွင်

ဘာမှမပြောင်းလဲစေလိုပေ။

တစ်နေ့သောအခါ စိမ်း ပြန်လာလျှင်.....

‘ကိုယ့်အခန်းထဲမှာလေ၊ စိမ်းလက်ရာတွေ ဘာမှမပျက်ဘူး’
ဟူ၍ ဆီးကြိုကာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် အမြဲမျှော်လင့်နေရသော မရွှေစိမ်းက ပြန်၍လာပါ
မည်လား။

နောက်ဆုံးတွေ့ရချိန်ကမူ စိမ်းပြောပုံ ဆိုပုံ အမူအရာများ
သည် ပြတ်တောင်းတင်းမာလွန်းလှ၏။ ထိုအချိန်ကို ပြန်၍တွေးမိ
လျှင် ကိုဝဏ္ဏသည် မျှော်လင့်ခြင်း လုံးဝကင်းသွားကာ ရင်ထဲတွင်
ဟာ၍သွားပြန်သည်။

စိမ်းနှင့် မတွေ့ခင်က အိပ်မပျော်ခဲ့လျှင် တစ်မျိုးဟာ၍ ဘာ
လုပ်ရမှန်း မသိခဲ့ပေ။

ယခု စိမ်းမရှိသော်လည်း စိမ်း၏ အကြောင်းများသည် သူနှင့်
အတူနေရစ်၏။ အတူနေခဲ့စဉ်က စိမ်း၏လှုပ်ရှားပုံတို့ကို ပြန်လည်
တွေးတောရသည်က အရသာတစ်ခုပင်။ ယခုလို ညဉ့်နက်အောင်
ထိုင်နေချိန်တွင် သူ့အတွက် ‘တွေးစရာ’ တစ်ခုကို ထားခဲ့သော စိမ်း
အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူသည် ပြတင်းနားသို့ ထသွားကာ ခန်းဆီးပိတ်ကြမ်း
ကလေးကို ဆွဲလိုက်၏။ မှန်ပြတင်းအပြင်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ပင်များသည် နှင်းများနှင့် ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ခြံဝင်းဝတွင်မူ ချယ်ရီပင်
နှစ်ပင်သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း နွဲ့နေကြသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဤ
ချယ်ရီပင်အောက်တွင် စိမ်းသည် ယာတောအကြောင်းကိုပြောခဲ့သေး
၏။ ယခုတော့ စိမ်းသည် ယာတောကိုပါ စွန့်ခဲ့လေသည်။

စိမ်း ယာတောကို ရောက်သည့်အကြောင်းက ဝတ္ထုဆန်လှ
သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုလိုပင် ယုံကြည်ရခက်ပေမယ့် တကယ်
တော့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကိုဝဏ္ဏ ညီမလေး မခမ်းလုံကမူ မိုးများရွာနေစဉ် စိမ်းသည်
မိုးရေစက်များနှင့်အတူ ကောင်းကင်မှ ကျလာသည်ဟု ပြော၏။ သူ့
မောင်လေးတွေကလည်း မခမ်းလုံပြောသည်ကို ယုံကြည်ကြပေသည်။
အထူးသဖြင့် မောင်အလတ်တိုးကြီးက ပို၍ယုံ၏။ ယခုတော့လည်း
ပုံပြင်တစ်ခုလို ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ကို ကိုဝဏ္ဏက ရင်နာလှပေသည်။

စိမ်း ရောက်လာသောနေ့သည် မိုးသည်းသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်
၏။ ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာတောသည် မိုင်းငေါမြို့သွားရာ လမ်းဘေးတွင်
ရှိလေသည်။ သူတို့ ယာတောဘေးကို ဖြတ်၍ စီးသော ချောင်းငယ်
များမှာ မိုင်းငေါမြို့ကိုပတ်၍ သွားလေသည်။

မိုးကျလာသည်ဆိုသော်လည်း ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း သူတို့
နေရာတွင် မိုးသည်းထန်စွာ မရွာသေးပေ။

ယခုတစ်ခါမူ ခါတိုင်းရွာနေကျထက် ရေပို၍ ပါသည်ဟု
ဆိုရပေမည်။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် အဖော်တစ်စုမှာ မိုးကြောင့် ပျော်ရွှင်၍

လာကြ၏။ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ကျောက်မဲမှ စ၍ထွက်လာကတည်းက မိုးမိလာကြလေသည်။

သူတို့ယာတောများသည် ချောင်းငယ်ကို အမှီပြုနေရ၍ ယခုလို မိုးကောင်းလျှင်လည်း အာလူးခင်းများအတွက် အားတက်စရာပင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်များကို လေတိုးသံနှင့် မိုးသံမှာ ဆူညံနေသည်။ သူတို့ရှေ့မှ ကားတစ်စီးလာသံကိုပင် မကြားရပေ။ လမ်းထောင့်ချိုးတွင် အရှိန်နှင့် ကွေ့လိုက်သောကားကြောင့် သူတို့မြင်းများသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြသည်။

သို့သော် ကားမှာ တစ်စုံတစ်ခု အရင်လိုလာသလို ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ အပြင်းပင် ဆက်၍ မောင်းသွားတော့သည်။

‘တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ထင်တယ်။ မောင်းပုံကြမ်းလိုက်တာနော်’

ကိုဝဏ္ဏသည် မြင်းကို စ၍ မောင်းရင်း ပြော၏။

သူ့နောက်မှ ဦးခွန်နောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသွား၍ သတိရသလို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြန်သည်။

‘မောင်ဝဏ္ဏရေ ဓားပြတွေလား မသိ၊ ငါကျောက်မဲမှာ ကြားခဲ့ရတယ်၊ သိန္နီနဲ့ ကွတ်ခိုင်သွားတဲ့လမ်းမှာ ရှမ်းစော်ဘွား လူစုကို ဓားပြတွေ လမ်းကဖြတ်တိုက်လို့ ရှမ်းစော်ဘွားတစ်ယောက် သေသွားတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ရှိတယ်တဲ့’

အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ကာ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ချောင်းကလေး မရောက်ခင် လမ်းဘေးတွင် ချောက်သည် မတ်စောက်နေသည်။

‘မောင်ဝဏ္ဏ ချောက်ထဲမှာအဝတ်စတစ်ခုလည်း တွေ့တယ်။

ငုံကြည့်စမ်း၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီနေရာမှာ ဓားပြတိုက်ကြသလား မသိ’
‘ဟို ကျွန်းပေါ်ကလူတွေ ဓားပြတိုက်ခံရရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး.....ဓားပြတွေက ရပ်ခိုင်းပြီး ကားရော လူပါပြန် ပေးဆွဲလားမှ မသိဘဲ’

‘အင်း.....ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

သူတို့ မြင်လိုက်သော ကားမှာ ဂျစ်စတောရှင် ဝက်ဂွန်ဖြစ်၍ ရှမ်းပြည်တွင် စော်ဘွားနှင့် အရာရှိများသာလျှင် အသုံးများလေသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ချောက်ထဲသို့ လှမ်း၍ ကြည့်၏။ အဝတ်စမှာ အဖြူ ရောင်ဖြစ်၍ ပြီစုတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင်လည်း သွေးစက်ကျကျန် ရစ်နေလေသည်။

‘အေး.....တို့အိမ်ရောက်ရင်တော့ သိမှာပဲ၊ လူတွေဘာတွေ များ သေသေးသလားမသိ၊ ကဲ.....မြန်မြန် ဒုန်းချပေတော့ဟေ့’

သူတို့ ယာခင်းအနားတွင်မှ ဘာမှလှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိပေ။ မိုးရေအောက်တွင် တဲအိမ်လေးသည် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ဦးခွန်နောင် နှင့်အဖော်တွေမှာ သူတို့အိမ်များတွင် နေရစ်၍ ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် တည်း သူ့တဲရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ လမ်းခွဲ၍ ထွက်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကိုဝဏ္ဏအိမ်သည် တဲကျယ်ကြီး တစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့တဲဝတွင်မူ ယာခင်းစောင့် အဘိုးကြီးသည် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပုံရ၍ ကိုဝဏ္ဏ မှာ စိတ်ပူသွား၏။ မြင်းစောင်းသို့ မသွားသေးဘဲ တဲဝအထိ မောင်း လာကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။

‘အဘ.....ဘာဖြစ်နေလဲ’

အဘသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသလို ခဏကြောင်၍ နေ

သည်။ နောက်မှအိမ်ထဲသို့ လှည့်လိုက်သေးသည်။

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချောက်ထဲမှာ လဲနေလို့ ကျုပ် ခေါ်လာတယ်၊ သတိမေ့နေတယ် ခုထိ သတိမရသေးဘူး’

အမေ့အခန်းဝတွင် ကလေးတွေမှာ ပြုစီပြုစီ လုပ်နေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အမေတစ်ယောက်တည်း ရှိ၍ အမေအိပ်သော ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ‘စိမ်း’ ကို သူပထမဆုံး မြင်ရ၏။

သူ့အခန်းဝရပ်လိုက်လျှင် ကလေးတွေသည် အသာဖယ်လိုက်ကြသည်။

‘ဘယ်သူလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ အမေ’

‘တိုးတိုး.....ကလေးမ သတိမေ့နေတယ်၊ ဦးခမ်းလွန်း မင်းကို ပြောမပြဘူးလား၊ သူ ထင်းခုတ်နေရင်း မိန်းကလေးက ချောက်ထဲကို လိမ့်ကျလာတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား သစ်ပင်တွေနဲ့ ခြစ်မိထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မထိပါဘူး’

ကိုဝဏ္ဏသည် ရှေ့တိုး၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၏။ နဖူး၌ ပွန်းထားသော ဒဏ်ရာတွေ ရလေသည်။

‘လက်မှာလည်း ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို မိုးရေထဲမှာ ထမ်းခေါ်လာတော့ သိပ်အေးတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေလို့ အမေအကျီတွေ လဲပြီး စောင်နဲ့ထွေးထားရတယ်’

‘သူ.....ဒီကမဟုတ်ပါဘူး အမေ’

‘အေး.....မဟုတ်ဘူး၊ ဦးခမ်းလွန်း ချောက်ထဲမှာ ထင်းခုတ်နေတုန်း အပေါ်က လမ်းပေါ်မှာ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတယ်တဲ့၊ သူက အမှတ်တမဲ့ပဲ၊ နောက်သေနတ်သံရော ဆူဆူညံညံကြားရပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ မြင်းတွေရော လူရော ရှုပ်ထွေးနေတာပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း အပေါ်ကနေ ဒီမိန်းကလေးက လိမ့်ကျလာတာ၊

အင်္ကျီတွေ စုတ်ပြီနေတာပဲ ကားနဲ့ မြင်းသမားတွေကတော့ ရှေ့ဆက်
မောင်းသွားကြတယ်တဲ့၊ သူလည်း ကလေးမကို ထမ်းပြီး ခေါ်လာ
တာပဲ....’

ကိုဝဏ္ဏသည် သူလမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သော ကားကို သတိရမိ၏။

‘ဓားပြတိုက်တာပါပဲ၊ ဓားပြတွေတော့ ကားပါယူသွားတယ်
ထင်တယ်၊ မြင်းသမားတွေက လမ်းခွဲက လစ်ကြမှာပဲ သတိရဖို့အ
တွက် မိုင်းငေါ်မှာ ဆရာဝန်သွားခေါ်ရဦးမလား အမေ’

‘မလိုသေးဘူးထင်တယ်.....ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိ
တော့ လန့်လို့ သတိလစ်မေ့သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ကလေးများသည် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေ
ရာသို့ ဖြည်းဖြည်းကလေး ကပ်လာကြသည်။

‘အမေ.....အစ်မမျက်နှာက ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်’

တိုးကြီးသည် စိမ်း၏လက်ကို အသာစမ်းရင်း ပြော၏။
သူတို့စိတ်ထဲတွင် ရွှင်လန်းအားရနေသလို မျက်နှာများမှာ ပြုံးနေ
သည်။ မခမ်းလုံ ပြုံးနေ၍ သူ့ပါးမို့သည် ပို၍နီနေလေသည်။

‘ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ အပြင်ထွက်နေကြဦးနော်’

မခမ်းလုံသည် ခေါင်းလေးငုံ့၍ တိုးကြီးကို အပြင်ဆွဲခေါ်၏။
အတူးကမူ လိုက်လိုဟန် မပေါ်ပေ။ သို့သော် သူသည် ကိုဝဏ္ဏကို
ကြောက်၏။ စိမ်းမျက်နှာအား လှည့်ကြည့်.....လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်
သွားရတော့သည်။ အခန်းအပြင် တံခါးဝတွင် တိုးကြီးနှင့်မခမ်းလုံ
သည် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြလေသည်။

‘အစ်မ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း ငါ့ကိုအရင်ဆုံး မြင်ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ’

အတူးသည် တံခါးကိုမှီရင်း ပြောလိုက်၏။

‘အေး.....တို့သုံးယောက်စလုံးကိုပဲ မြင်ပါစေ၊ တို့ကိုမြင်ရင် သူပျော်မှာပါ’

တိုးကြီးက ထောက်ခံပြန်သည်။

‘အစ်ကိုက သူ့ကို မြင်စေချင်လို့ အနားမှာ စောင့်နေတာပါ။ အရင်ဆုံး အစ်ကို့မျက်နှာကို မြင်ရမှာပါပဲ’

‘ငါတော့ အစ်မ နိုးနိုးချင်း ပြဖို့ ဝက်ပေါက်စလေး သွားယူ ထားမယ်’

တိုးကြီးသည် ဝက်ခြံစောင့်ရ၍ မွေးစဝက်လေးကို ပြချင်သည်။

‘အေး.....ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း မနေ့က ဥတဲ့ ကြက်ဥတွေ ယူပြီး ပြမယ်၊ ပြီးတော့ အစ်မ အားရှိအောင် ကျွေးရမယ်’

မခမ်းလုံက ကြက်ဥများကို ပြမည်ဟု ပြောပြန်သည်။ အတူးကတော့ စိတ်ညစ်၏။ သူ့မှာ စိမ်းသတိရချင်း ပြစရာ ဘာမှမရှိ။ သူသည် ငယ်သေး၍ ယာတောမှာ ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးပေ။

‘ငါတော့ ငါ့မျက်နှာကိုပဲ ပြရမှာပဲ၊ ငါ့ပါးလေးတွေက နီနေပါတယ်၊ တိုးကြီးရဲ့ ဝက်ပေါက်စလေးထက် ငါ့မျက်နှာက ပိုလှမှာပါ’

မခမ်းလုံနှင့်တိုးကြီးသည် အတူးကိုကြည့်၍ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်နေကြသည်။

စိမ်း သတိရလာသည်အထိ ကိုဝဏ္ဏသည် အနားမှာစောင့်
နေသည်။ မိုးကာ ခြုံထားသော်လည်း ရေစွတ်နေသော အဝတ်များ
ကိုပင် မလဲသေးပေ။

စိမ်းသည် လွန်လိုက်၍ မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်
၏။ ပထမဆုံး ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကို သူမြင်ရသည်။ သူ့စိတ်တွင် အိမ်
မက်ပေပဲလား၊ တကယ်လား၊ တွေးမရအောင် နေမိသည်။

ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကိုဝဏ္ဏသည် စိုက်၍
ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။

‘မင်း.....သတိရလာပြီလားဟင်’

အမေကလည်း ရှေ့ကိုတိုးလာသည်။

‘မိန်းကလေး သတိရလာပြီ ထင်တယ်’

စိမ်း၏လက်ကို အမေသည် အသာဆုပ်၍ မေး၏။

‘လက်တွေ သိပ်ပူတာပဲ၊ ဖျားနေပြီ ထင်တယ်နော်’

စိမ်းသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ မျက်ရည်တွေသာ ဝဲလာသည်။

‘ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နေကောင်းတဲ့အထိ နေ

‘ဟုတ်တယ်၊ အမေတို့ ယာတောက မြို့နဲ့ ဝေးပေမယ့် အမေက အိမ်မှာအစုံအလင်ဝယ်ထားပါတယ်၊ သမီးအတွက် နွားနို့လည်း ရနိုင်ပါတယ်’

စိမ်းသည် ဝမ်းနည်းလာတော့သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်သိမ်းရင်း မျက်ရည်များမှာ စီး၍ကျလာပြန်သည်။

‘နွားနို့ပူပူ တစ်ခွက်တော့ သောက်လိုက်ဦး၊ အမေသွားယူမယ်နော်’

အမေသည် နို့ယူရန် ထွက်သွားပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ချောက်ထဲကို လိမ့်ကျလာလို့ ယာခင်းစောင့် အဘိုးကြီးက ခေါ်လာတယ်’

စိမ်းရင်ထဲတွင် နည်းနည်းအေးသွားသည်။ သူ့လက်ကို လှုပ်ချင်ပေမယ့် လက်မှာ နာနေသေးသည်။

‘ကျွန်မအားလုံးမှတ်မိပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားကိုရော အနီးအနားမှာ မတွေ့ဘူးလား’

‘ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်သာ ချောက်ထဲ လိမ့်ကျလာတယ်တဲ့၊ ကားနဲ့လူတွေတော့ ဓားပြတွေ တစ်ခါတည်း ဖမ်းသွားတယ် ထင်တယ်၊ အဘက ပြောပြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ ကျောက်မဲက ပြန်လာမှ သိတယ်’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို ဓားပြတွေ ဖမ်းသွားပြီပေါ့’

‘ဟုတ်မှာပဲ’

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုဝံဏ္ဏသည် သူ့စကားအတွက် စိမ်းအား စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်မှာစိုးရိမ်သွားပြန်သည်။ စိမ်းသည် ပင့်သက်ရှု၍ ငြိမ်သက်နေပြန်၏။

အမေသည် နို့တစ်ပန်းကန်ကိုယူ၍ တံခါးဝမှဝင်လာသည်။

မလိုင်တက်၍ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်နေသော နို့မှာ သောက်ချင်စဖွယ်ဖြစ်
နေ၏။ စိမ်းရင်ထဲမှာမူ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသည်။

‘ကဲ.....ပူပူနွေးနွေးပဲ သမီး၊ သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ တရား
အိပ်လိုက်သေးတာပေါ့၊ စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းလို့ပါ၊ အားရှိသွားရင်
နေကောင်းမှာပါပဲ’

စိမ်းသည် စကားပြန်ပြောဖို့ကြိုးစားတိုင်း မျက်ရည်များက
ဝဲ၍လာသည်။ သူကတော့ အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ပါ၏။ သူ့ချစ်
လင်မှာ ဓားပြတို့လက်တွင် ဘယ်သို့ရှိရှာပါမည်နည်း။ တွေးရင်း
ငိုချင်လာပြန်သည်။ သူက ငိုလွန်းလျှင် အိမ်ရှင်တို့စေတနာကို စော်
ကားရာများရောက်မည်လား။

‘ကျွန်မ မသောက်ပါရစေနဲ့ဦး’

‘နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်တော့ သောက်လိုက်ပါ၊ အမေတို့ ခြံက
ထွက်တဲ့ နွားနို့ပါ’

‘ရင်ထဲမှာ ကျင်နေတယ်’

‘ကိုဝဏ္ဏသည် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ အမေဘက်ကို
လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ အမေသည် စိမ်းယောက်ျားအကြောင်းကို သိပုံ
မပေါ်သေးပေ။

‘အမေ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ယောက်ျား ဓားပြ
တွေလက်ထဲမှာ ပါသွားတယ်တဲ့’

‘ဟင်.....အင်း၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲပေါ့လေ၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊
ကဲ....သား၊ သွားချင်သွားတော့၊ အမေ မိန်းကလေးနားမှာ ရှိနေမှာပဲ’

ကိုဝဏ္ဏ ထွက်သွားတော့မှ စိမ်းသည် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ငို၏။
အမှန်တော့ မိန်းမချင်း ကျန်ရစ်ချိန်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငိုလိုက်
ရသည်မှာ စိတ်သက်သာရလေသည်။

စိမ်းမျက်နှာကို ကိုဝဏ္ဏသည် မကြည့်ရက်ပေ။

‘ကျွန်တော် ညနေကတည်းက ဦးဝင်းဖေအကြောင်းကို ပြောချင်ပါရဲ့၊ မပြောရက်လို့ပါ စိမ်းရယ်၊ ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့၊ စိမ်းဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာသာပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကူပါ့မယ်’

စိမ်းသည် ရှိုက်၍သာ နေသည်။ မျက်ရည်က မထွက်။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများပြတ်သွား၍ မနည်းသတိထားနေရသည်။ အမေသည် စိမ်း လက်ဖျားများကို နွေးလာအောင် ဆုပ်ပေးနေ၏။

‘သမီး.....ငိုချင်လည်း အားရအောင် ငိုလိုက်’

‘ငိုတော့ မငိုချင်ပါဘူး အမေရယ်၊ သူလည်း သေမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်တော့မှ မသေပါဘူး၊ အမေရင်ထဲမှာ မောင်ဝဏ္ဏအဖေဟာ ခုထိအသက်ရှင်နေပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားကိုးရာတော့ မဲ့တာပေါ့လေ၊ အချိန်တွေ ကြာလာပြန်တော့လည်း ဘဝဟာ နေလို့ စားလို့ ဖြစ်လာရတာပါပဲ၊ စိတ်က တင်းရတာပဲ သမီး’

‘တင်းရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ ခြောက်နေတယ် အမေ’

စိမ်းသည် မော့ဆိုဆိုကြီး ပြောနေသည်။ ကိုဝဏ္ဏကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူသည် ရှိုက်လိုက်ပြန်၏။

‘ကိုဝဏ္ဏတို့အဖေ သေသွားပေမယ့် အမေမှာ အဖော်တွေ အများကြီး ကျန်ရစ်ပါတယ်၊ သားကြီး သမီးကြီးတွေဟာ အမေအဖော်ပေါ့၊ စိမ်းမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ စိမ်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ရစ်တယ်’

‘မိဘတွေကော’

ကိုဝဏ္ဏ မေးလိုက်လျှင် စိမ်းသည် ခေါင်းခါပြ၏။

‘ဟင်.....မောင်နှမတွေကော’

‘အားလုံးပေါင်း စိမ်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်’
‘အို.....’

ကိုဝဏ္ဏရော အမေပါ စိမ်းအတွက် ပို၍ဆွေးသွားတော့သည်။
စိမ်း ယခုမှ မျက်ရည်များ စိမ့်ကျလာ၏။ အမေတို့အားလုံးသည်
ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

တောင်တန်းမည်းမည်းကြီးမှလေများသာ အေးစက်စက်နှင့်
ပြတင်းမှ ဝင်လာကြသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဘဝသို့
ကူးလာသော စိမ်းအတွက် အမေသည် ပို၍မချိပေ။ သားသမီးတွေနှင့်
အိုကြီး အိုမ ဖြစ်နေသော သူပင်လျှင် အဖေဆုံးပြီးကတည်းက လော
ကကို စိတ်မဝင်စားတော့။ ခြောက်သွေ့ပျင်းရိမိ၍ ဟာလွန်းလှသည်။
စိမ်းအဖို့တွင်တော့ ခြောက်လမျှပေါင်းလိုက်ရသော သက်တမ်းမှာ
လည်း ဆွေးမြည့်စရာပေပဲ။ အထီးတည်း လောကတွင် ကျန်ရစ်
သည်မှာလည်း ကြေကွဲစရာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

စိမ်းကမူ တစ်ညလုံး တောင်ကို ဆင်းလိုက် တက်လိုက် လုပ်
နေရသလို မောလည်း မောလှ၏။ ရင်ကလည်း ပူ၏။ အိပ်မပျော်
ရင်လည်း ကောင်းပေသည်။ လုံးလုံးအိပ်ပျော်သွားလျှင်လည်း သော
ကကို မေ့နိုင်ပေမည်။ ယခုတော့ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်နှင့် မပျော်
တပျော်တွင် အိပ်မက်ခန်းများကလည်း ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှ
သည်။

မိုးလင်းခါနီးတွင် အမောပြောသလို ရင်နည်းနည်းအေးလာ
သည်။ ကြိုးစားအိပ်ကြည့်၏။ အိပ်နေရင်း စိတ်ကူးထဲတွင် ဓားပြ
များ ကိုဝင်းဖေကို သတ်ကြပုံကိုတွေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ချွေးစီးတွေ
ပြန်လာကာ ရင်ထဲမှ ပူလာပြန်သည်။ မနက်တွင်မူ စိမ်းသည် ပြန်၍
ဖျားနေတော့သည်။

‘မိန်းကလေးရေ.....ကျန်းမာရေးတော့ မထိခိုက်စေနဲ့ကွယ့်၊ သမီးက ဘဝကို စခါစဆိုတော့ ဒုက္ခကိုမတွေ့စဖူး တွေ့ရတာကိုး၊ အမေကတော့ တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီ၊ ခု....အမေဟာ ဒုက္ခကို ဟန်သွား ပြီ၊ ရှေ့လျှောက် ဆက်လက်နေသွားသမျှ သုခရယ်လို့တော့ ရှိလှ တယ်မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့သမျှဒုက္ခကို မှတ်သာသွားပေတော့၊ ဒါမှ နောင်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်’

သူများအိမ်တွင် နေသည့် အတောအတွင်းတွင် စိတ်ကို တင်း မှ ဖြစ်မည်။ စိတ်ကိုလျှော့၍ ခွေကျသွားလျှင် မမာမကျန်းဖြစ်နေဦး မည်။ အမေတို့ စေတနာကို သိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အားနာနေသည်။

ရှေ့ဆက်၍ သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘာဖြစ်၍များ အထီး ဆန်ဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်နေရပါသနည်း။

အစက ကြိုတင်၍ သိပါလျှင်လည်း လက်မထပ်ထဲ အပျို တုန်းကပင် နေလိုက်ပါ၏။ ယခုတော့လည်း တွယ်တာခြင်းကြောင့် ဒုက္ခက ပိုပြန်သည်။ ကွေကွင်းရခြင်းထက် သူတစ်ယောက်တည်း နေရဖို့ကိစ္စက ပို၍ရင်လေးစရာ ကောင်းပေသည်။

ကိုဝင်းဖေကသာ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့သူဖြစ်၍ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ကိုဝင်းဖေ မိဘများကမူ စိမ်းကို ရွံ၏။ ခုထိ သူ့သားကိုသာ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ့မိဘများကို စိမ်းသည် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ရပေ။ Y.W.C.A တွင် တွယ်၍ နေရသော သူ့ကို ယောက္ခမလောင်းများက အပေါ်စားဟု ထင်သည်။ တစ်ကောင်ကြွက် တွယ်ရာမဲ့သူမှာ Y.W.C.A ကိုမှ မတွယ်လျှင် ဘယ်ကိုတွယ်ရမည် နည်း။ ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်၍ ထိုနေရာတွင် နေနိုင်သေးသည်။ သူဟာ ပညာမဲ့၍ အလုပ်မရှိခဲ့လျှင် တစ်အိမ်အိမ်တွင် ခိုကပ်၍ ကျွန် လိုနေရပေမည်။

ယခု သူတို့သား ဆုံးကြောင်းကိုသိလျှင် ယောက္ခမကြီးများ
 သည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကြပေတော့မည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ယောက္ခမ
 များထံ တိုးဝင်အသနားခံ၍ ကပ်နေရမည်လော။ တစ်ယောက်တည်း
 ပင် အလုပ်ပြန်လုပ်၍ Y.W.C.A သို့ ပြန်လည်ကပ်ရမည်လား။
 တကယ်ဆိုတော့ စိမ်းတွင် ခိုဝင်နားနေဖို့ နေရာကား တွေးလေ....
 ဝေးလေ.....မမြင်နိုင်တော့ပေ။

အာလူးခင်းများသည် ရေပေးသွင်းရန် လိုလာပြန်သည်။
ကိုဝဏ္ဏသည် ဦးခမ်းလွန်းနှင့်အတူ ယာတောဆင်းရန်ပြင်ဆင်နေ
သည်။ အမေသည် သူ့အတွက် ကောက်ညှင်းနှင့် လုပ်ထားသော
ခေါပုပ်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ကိုထုပ်၍ ယူလာသည်။

‘စိမ်း.....နေကောင်းရဲ့လား အမေ’

‘အေး.....သူ နို့ကောင်းကောင်းသောက်လာပြီ၊ မကြာပါဘူး
ပြန်ပြီး လမ်းလျှောက်မှာပါ’

‘စိမ်းရှိတာတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ် အမေ၊ အိမ်က ကြည့်ရ
တာ လင်းလာသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်အခန်းထဲလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ရှိမလာဘူးလား’

အမေသည် သူ့ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

‘ဟုတ်တယ်.....မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ကို နိုင်ပုံရတယ်၊
အမေ့အတွက် သိပ်အဖော်ရတာပဲ၊ အမေဖြင့် စိတ်ကူးကြည့်တယ်၊
သူက ဆွေမရှိ မျိုးမရှိဆိုတော့ ရန်ကုန်ကို မပြန်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်
အမေတို့နဲ့အတူ ဒီယာတောမှာနေဖို့ အမေက တောင်းပန်ချင်တယ်’

‘ဘာ.....ဘာပြောတယ် အမေ’

ကိုဝဏ္ဏသည် တအံ့တကြဖြစ်ကာ ဝတ်မည့် အင်္ကျီကို ဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

‘သူ့ကို အမေက ဒီမှာနေဖို့ပြောမယ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ အမေ ရာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကတော် တစ်ယောက်လုံးက ဒီလို တဲစုတ်မှာ နေမတဲ့လား အမေ၊ ပြီးတော့ အမေတို့ ကျွန်တော်တို့စားတဲ့ အာလူး ပြုတ်ကို သူက စားမတဲ့လား၊ မြို့မှာဆို အစေခံတွေ တပြုကြီးနဲ့ ကော်ဖီတွေ ကိတ်မုန့်မျိုးစုံတွေ စားတဲ့လူတွေက ဒီတဲစုတ်မှာ ကောက် ညှင်းနဲ့ အာလူးပြုတ်ကို စားမတဲ့လားအမေ’

‘အေးလေ.....သူတို့မနေရင်သာ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ အမေ တောင်ကြီးမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့မြို့မှာ သောက်တယ်ဆိုတဲ့ နို့ကလည်း ရေရောနို့တွေပါကွယ်၊ အာလူးလတ်လတ်ကလည်း အမေ တို့လို မစားနိုင်ပါဘူး၊ ပေါင်မုန့်ထက် အမေအာလူးက နူးညံ့ပါ တယ်၊ ကောက်ညှင်းဆိုလည်း ဆောင်းမနက်မှာ ပူပူနွေးနွေးစားရရင် အင်မတန် အရသာရှိတာ’

ကိုဝဏ္ဏသည် တစ်ချက်ပြုံးကာ အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်၍ ခေါပုပ် ထုပ်ကိုယူလိုက်၏။

‘သူ ကျေနပ်သလိုနေပါစေ၊ ကျွန်တော်သွားမယ် အမေ’
အမေသည် ကိုဝဏ္ဏအခန်းမှထွက်၍ စိမ်းအိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ ၏။ စိမ်းမျက်နှာမှာ အတော်ရွှင်လန်းနေပုံရသည်။ မခမ်းလုံတို့ မောင် နှမတစ်စုမှာ သူ့အနားတွင် ကစားနေကြသည်။

အခန်း ဝရံကြားမှ နေခြည်ပြောက်များ ထိုးကျနေ၍ မြေကြီး ပေါ်တွင် အပြောက်အပြောက် ထင်နေသည်။

အမေကိုမြင်လျှင် စိမ်းသည် ထ၍ ထိုင်လိုက်၏။
‘ကျွန်မတော်တော် နေကောင်းပါပြီ အမေ’

အမေသည် စိမ်းအနားသို့ ကပ်ထိုင်ရင်း သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘သမီးနေကောင်းရင် ညနေကျ လမ်းလျှောက်ထွက်ပေါ့၊ ဒီမှာနေကောင်းတဲ့အထိနေတဲ့အပြင် ပျော်သလောက် ဆက်နေသွားပါလား’
‘ရှင်....’

စိမ်းသည် အမေပြောသည်ကို နားလည်ပုံမပေါ်။

‘အမေ တောင်းပန်ချင်တာက သမီး ရန်ကုန်ကို မပြန်တော့ဘူး ဆိုင်ရင် ဒီမှာနေပါလို့၊ အမေပြောတာဟာ ရိုင်းများရိုင်းသွားသလား မသိဘူး၊ အမေတို့ ယာတောက ဟိုမှာလိုတော့ ဇိမ်ခံစရာတွေ မရှိဘူး ဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ အားနာပါရဲ့၊ သာယာပြေပြစ်တာတွေတော့ ကွာမှာပေါ့၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုလို့ တောင်းပန်ချင်တာပါ’

ရုတ်တရက် စိမ်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ ကြောင်၍ ငေးနေမိ၏။ အမေတို့စေတနာတွေမှာ လိုတာထက်ပင် ပိုနေပေပြီ။ သူသည် လာမည့်ပြဿနာကို ရင်မဆိုင်ရဲသေး၍ မတွေးဘဲ ခဏမေ့ထားလိုက်သည်။ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း ဘာလုပ်၍ ဘယ်မှာနေရမှန်း မသိခဲ့။ လာစဉ်က ချစ်လင်နှင့် ပျော်ပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့၏။ အပြန်တွင်တော့ တစ်ယောက်တည်း မပြန်ချင်ပေ။ အမေဆန္ဒကို လက်ခံသင့်ဖို့ကများ၏။ သို့သော် သူသည် ဒီယာတောတွင် ကြာကြာနေနိုင် မနေနိုင်ကိုလည်း တွေးရပေဦးမည်။

‘အဆုံးထိတော့ စိမ်းမပြောပါရစေနဲ့ဦး အမေ၊ စိတ်ပြေသလောက်အထိတော့ အမေနဲ့အတူ စိမ်းနေသွားပါ့မယ်၊ တစ်နေ့နေ့ အစီအစဉ်လုပ်လို့ရလာတဲ့အခါ စိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘အို....ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေတို့နဲ့အတူ စိမ်းနေတဲ့

အချိန်ဟာ အမေ စိတ်ချမ်းသာတာပါပဲ။ ကလေးတွေအစ မောင်ဝဏ္ဏ
ပါ စိမ်း ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ကဲ....မခမ်းလုံ
ရဲ့ ကြက်ဥနဲ့ နို့တစ်ခွက်တော့ သောက်လိုက်ဦးနော်'

အမေသည် သွက်သွက်လက်လက် ထသွား၏။ အမှန်တော့
အမေသည် အတော်ပင် အိုမင်းနေပြီ။ ပါးရေများ တွန့်နေပေမယ့်
အနားမနေ၊ တလှုပ်လှုပ် အလုပ်လုပ်နေ၍လားမသိ၊ တုန်ချည့်နှေးကွေး
ခြင်းမရှိပေ။ သန်သန်မြန်မြန်ပင် လုပ်ကိုင်တတ်ပေသည်။

စိမ်းသည် သူ့ဘဝ၏ အပြောင်းအလဲ မြန်ပုံတွေကို ကြောက်
သွားမိ၏။ လက်ထပ်ပြီးသည်မှာ တစ်နှစ်မပြည့်သေး။ အဖြစ်အပျက်
များကမူ ဇာတ်ကနေသလို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် အပြောင်းအလဲ
မြန်လှပါကလား။

မိုးလယ်သို့ ရောက်လာ၍ ဆောင်းဦးတန်ဆောင်မုန်းတွင် ဂျုံ
စိုက်ရန်အတွက် ဂျုံခင်းများကို ထယ်ထိုးရပြန်၏။ များသောအား
ဖြင့် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်တွင်သာ ဂျုံအစိုက်များလေသည်။

နေလုံးပျောက်၍ တောင်တန်းကြီး ညိုရောင်သန်းလာမှ ကို
ဝဏ္ဏသည် တဲသို့ ပြန်ရောက်သည်။ ယခုတလော တဲပြန်ချိန်သည်
နှစ်သိမ့်ပျော်မွေ့စရာကောင်း၏။ တဲခန်းများကို ကြည့်ရသည်ကိုက
စိတ်ကြည်လင်စရာ ကောင်းပေသည်။ ညစာကလည်း ပူပူနွေးနွေး
နှင့် အရသာရှိလှ၏။

ညဦးတွင် အကြွပ်ကြော်ထားသော အာလူးပါးပါးလေးများ
တို့ဟူးခြောက်ကြော်များကို ရေနွေးကြမ်းနှင့် သောက်ရသည်မှာ ကို
ဝဏ္ဏအဖို့ ကျေနပ်စရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ လူတစ်ယောက်၏ တန်ခိုး
သည် ကြီးမားပေစွ။ သက်မဲ့သော ဝတ္ထုပစ္စည်းများကိုပင် သူရှိလျှင်
တစ်မျိုး သူမရှိလျှင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲထင်မြင်တတ်ကြပေသည်။

သို့သော် စိမ်းကိုမြင်ရသည့်အတွက် သူ့မှာ စိတ်မချမ်းသာ
ပေ။ စိမ်းသည် မီးဖိုဆောင်ကို သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားတိုင်း အကျိုကြီး
များမှာ ကပိုကရီနှင့်ဖိုးရီးဖားရား နိုင်လှ၏။

အမေအင်္ကျီ ပွရောင်းရောင်းကြီးများက ကြီးမားရသည့်အထဲ
စိမ်းလည်ပင်းသည် သေးသွယ်လွန်း၍ ငှက်ကြီးဝန်ပိုလိုငေါင်းစင်း
စင်း ဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်အထိ စိမ်းမှာ အသားအရေပြန်၍
မပြည့်ဖြိုးသေးပေ။

နောက်တစ်ခေါက် ကျောက်မဲကို သွားရလျှင် စိမ်းဖို့ အင်္ကျီ
အဝတ်အစား ဝယ်ရဦးမည်။ ရှေ့လာမည့် ဆောင်းတွင်လည်း စိမ်း
ဖို့အနွေးထည်များ လိုဦးမည်။ ရှမ်းပြည်၏ ဆောင်းဒဏ်ကိုလည်း
စိမ်းတစ်ယောက် ခံမှခံနိုင်ပါ့မလားဟူ၍လည်း တွေး၍ပူမိသေး၏။

လောကတွင် ပူပင်ရမည့်သူ တစ်ယောက်တိုး၍ လာပါပကော။
မကျေမနပ် အမြဲဖြစ်နေသော သူ့ဘဝတွင် ယခုတစ်ခါတော့ စိတ်
ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါစေတော့ဟူ၍ ဆုတောင်းမိ၏။ ယခုထိတော့
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာများလည်း တွေ့နေရသည်။

အဖေရှိစဉ်တုန်းကမူ အဖေက သူ့ကို စိတ်ကျေနပ်အောင်
ထားသည်ဟု ဆို၏။ သူကမူ တစ်ခါမှ အဖေထားသလိုမနေခဲ့။ သူ
ကျောင်းက ထွက်တော့မည် ပြောစဉ်က အဖေမျက်နှာ အတော်ဝမ်း
နည်းပုံရလေသည်။

‘ခုနစ်တန်းနှင့် မင်းဘာသွားလုပ်လို့ရမလဲ၊ ခုခေတ်မှာ ပညာ
ဟာ အနည်းဆုံး ၁၀ တန်းအောင်မှ ဟန်ကျနိုင်မယ်’

‘ကျွန်တော် ဒီမှာ မနေချင်ဘူး’

‘ဟေ...တို့များနဲ့အတူ မင်းမနေချင်ဘူး၊ မင်းဟာ ကမ္ဘာကြီး
ကိုသိဖို့ အလွန်ငယ်ပါသေးတယ်။ ခုချိန်ဟာ မိဘရဲ့လက်အောက်
ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့ ကောင်းသလဲ’

‘အဖေကတော့ ကုန်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားသမီးအ
ပေါ်မှာ တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်

မကျေနပ်ဘူး’

‘ဘယ်လိုကွယ့်....မကျေနပ်ဘူး.....’

အဖေ့မျက်စိထဲတွင် သူ့သားလေးကိုငယ်ငယ်လို မြင်၏။ သူ ဘာပြောနေသည်ကိုလည်း အဖေက နားလည်ပုံ မပေါ်ပေ။

‘အဖေက ကုန်သည်၊ မင်းအဖေက ယာတောသူဆိုပေမယ့် တောင်ကြီးလိုမြို့မှာ ငါ့သားတွေကို အဖေက မွေးခဲ့တာပါ၊ ငါ့သား တွေဟာ အားလုံးပညာတတ်လေးတွေ ဖြစ်ရမှာပေါ့.....’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ယာတောမှာ ဆင်းရဲသား တွေဟာ ကုန်းပြီးခံနေရချိန်မှာ ကျွန်တော်ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ မြို့မှာ ရင်ကော့ မနေချင်ဘူး’

‘ဒီတော့ သားက ဘယ်သွားနေမှာလဲ’

အဖေသည် အသံကိုနှိမ့်၍ သူ့ကို ယုယစွာ မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြည်မကိုသွားမယ်၊ ပြည်မမှာ ကျွန်ပညာကို စွန့် ပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က မစ်ရှင် ကျောင်းတွေမှာ အေးအေးလေး အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး’

‘အလို....ငါ့သားက နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်နေပါလားကွယ့်.....’

အဖေသည် တကယ်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ငေး၍ သွား တော့သည်။

‘ယာတော၊ လယ်တောသမားတွေ လွတ်မြောက်ရေးဟာ ကျွန် တော်တို့အပေါ်မှာ တည်တယ်’

ထိုစဉ်က သူသည် တကယ့်နိုင်ငံရေးသမားလို ရင်ကော့၍ ခပ်မော့မော့လေး ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ အဖေကို ဒီလိုပြောလိုက် မိသည့်အတွက် သူနည်းနည်း ရှက်သွားလေသည်။

‘ဘယ်လိုကွယ့်၊ လယ်သမားတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်

သားက ပြည်မသွားမယ်ဟုတ်လား၊ အမှန်တော့ သားဟာ အမေယာ
တောကို သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပိုပြီးမှန်မှာပဲ၊ အမေကလည်း
သဘောတူမှာပဲ’

အမေသည် သူတို့သားအဖ ပြောနေရာသို့ဝင်၍ ပြောလိုက်
၏။ ထိုစဉ်က အမေမျက်လုံးများသည် တောက်ပနေသေးသည်။
သူသည် အဖေနှင့်အမေကို ကြာကြာရင်ဆိုင်၍ မနေချင်ပေ။ ပြည်မ
ဘက်ကို သွားချင်သောစိတ်ကို ဘယ်သူမှ မတားဆီးစေချင်ပေ။

‘ပြီးတော့.....လယ်သမားတွေ ခေါင်းဆောင်ချင်တဲ့လူဟာ ရွှံ့
ကို နင်းဖူးရလိမ့်မယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ စပါးတစ်ပင်ဖြစ်အောင်ကော
သားစိုက်တတ်ပြီလား’

အမေသည် သူ့ကိုစူးစူးရှရှကြည့်၍ နေမိစဉ် သူသည် ဘာမှ
မပြောဘဲ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ထ၍ လာခဲ့ရလေသည်။

‘ပျန်နဲ့ စံရင်တို့ ကောင်ကလေးတွေဟာ စာကိုသိပ်ကြိုးစား
တာပဲ၊ ဦးခွန်နောင်ရဲ့ ကလေးတွေကတော့ စာမသင်နိုင်လို့ စိတ်
ပျက်ကြတယ်၊ ငါ့သားကတော့ စာမသင်ချင်ဘူးတဲ့’

အဖေ ညည်းညူသံကို သူသည် အခန်းဝအရောက်တွင် ကြား
လိုက်ရ၏။

‘စာမသင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး အဖေရဲ့၊ သင်ချင်တယ်၊ ခုတော့
စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ ပြည်မမှာဆိုရင် လွတ်လပ်ရေးအ
တွက် အပြင်းထန်ဆုံး ထကြွလှုပ်ရှားနေချိန်မှာ ကျွန်တော်က ချယ်
ရီပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး စာသင်မနေနိုင်ဘူး’

သူသည် စိတ်ထဲမှ အဖေကို ပြန်၍ပြောကာ သူ့အိပ်ရာပေါ်
သို့ ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

အမေနှင့်အဖေသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်

နေကြ၏။ အဖေသည် သားများကို ကျောင်းထားမရ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေဟန်ပေါ်သည်။ အမေကမူ သိပ်တုန်လှုပ်ပုံမရပေ။

‘ရှင့်သားကြီးတွေကတော့ လက်ဖက်ခြံပဲစိုက်ချင်တာပါ။ မောင်ဝဏ္ဏအတွက်ကတော့ စာဖတ်လွန်သွားတယ်လေ၊ သူဖတ်နေတဲ့စာအုပ်တွေ ရှင်တွေ့ရဲ့လား’

အမေက မေးလိုက်မှ အဖေသည် ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။

‘သူ့ခေါင်းရင်းက စာအုပ်စင်မှာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထက် နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေ အများကြီးပဲ၊ အတန်းကုန်အောင် စာမသင်တာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားဟာ အများအတွက် ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပေါ်လာတာတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ တစ်ခုပဲ ကျွန်မ စိတ်ညစ်တယ်၊ လယ်သမားတွေ တိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူဟာ ယာတောကိုမသွားဘဲ မြို့ကိုသွားမယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်ဘူး’

‘အင်း.....ငါတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ မတွေးတတ်ဘူး၊ မင်းရောကလေးတွေပါ ယာတောမှာ အ,အ အနကြီးတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆွဲထုတ်လာခဲ့တာပါ၊ မင်းလည်း ဒီရောက်မှ စာဖတ်လာတာပါ၊ မင်းစကားပြောပုံ ဆိုပုံတွေဟာ ဦးခွန်နောင်မိန်းမပြောတာနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူတော့ဘူး၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ငါဟာ အဖေတစ်ယောက်နဲ့ တူအောင်တော့ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ လုပ်ခဲ့ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တာဝန်ကျေပါတယ်၊ လူငယ်တွေ စိတ်ဆိုတာက တက်ကြွလာပြီဆိုရင် ချိုးနှိမ်ဖို့ခက်သားပဲ၊ ကျွန်မတော့ သူတို့အားလုံး စာတတ်ပြီး သားသမီးတွေ တပျော်တပါးကြီးနဲ့ ယာတောကိုပြန်ချင်တာပဲ’

‘တော်စမ်းပါ.....တော်ကြပါတော့၊ ဒီယာတောကို ပြန်ချင်

တာကိုလည်း ထပ်ထပ်ပြီး မပြောကြပါနဲ့၊ စော်ဘွားခြေအောက်က ရွံ့ထဲမှာ မင်းတို့အားလုံး ပြန်နစ်ချင်ကြပြီ’

အဖေက အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့် အော်လိုက်၍ အမေသည် ငြိမ်သက်၍နေလိုက်၏။ သားနှင့်အဖေ တူလျက်နှင့် မတူကြသည် ကို အမေစိတ်ထဲတွင် နားလည်လိုက်ပါ၏။ အဖေက သူတို့တစ်တွေ ယာခင်းရွံ့ထဲတွင် စော်ဘွားခြေအောက် နစ်မွန်းနေမှာစိုး၍ မြို့ကို ခေါ်ကာ စာသင်၍ အထက်တန်းကျကျထားမည်။ ပြီးတော့ စာရေး စာချိဘဝတွင် နေသွားရမည်။ သားကလည်း စော်ဘွားခြေထောက် အောက်မှ လွတ်ချင်သည်။ သို့သော် သားဆန္ဒထဲတွင် ရှမ်းပြည်သူ တစ်စုလုံးပါသည်ကို အမေက သိ၏။ အမေသည် သားဆန္ဒကို သဘောတူပေမယ့် ပြည်မကို သွားလိုသည့်ကိစ္စကိုမူ နားမလည်ပေ။

ကိုဝဏ္ဏ ပြည်မသို့ ထွက်လာချိန်တွင် အဖေနှင့် အမေတို့သည် မတားမြစ်ကြပေ။

သားတစ်ယောက် နိုင်ငံရေးပင်လယ်ပြင်တွင် မျောနေပုံကိုတော့ အမေသည် နားစွင့်၍နေ၏။ အဖေကမူ ဘာကိုမှ မမေးတော့ပေ။

ပျန်တို့လူစု သူတို့အိမ်ရှေ့မှဖြတ်၍ ကျောင်းတက်သွားတိုင်း အဖေသည် သက်ပြင်းတချချ လုပ်နေတတ်သည်။

‘ရှင့်သား လွတ်လပ်ရေးစစ်တပ်ထဲမှာ ပါသွားပြီတဲ့’

အမေသည် ကိုဝဏ္ဏထံမှ စာရွက်ကိုကိုင်၍ အဖေအား ပြောပြ သည်။ အဖေကမူ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

တစ်နှစ် ဆောင်းဦးတွင် ပြည်မမှ လွတ်လပ်ရေး၏ ရှေ့ပြေး
ဂဏင်္ကသံများသည်လည်းကောင်း၊ ပင်လုံညီလာခံမှ ပေါက်ကွဲသံ
တို့သည်လည်းကောင်း ပြင်းထန်သော ဆောင်းလေနှင့်အတူ ပါလာ
ကြသော်လည်း အဖေသည် တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ပုံမရပေ။

သူ့လက်ချောင်းများသည် ဘာကိုမှ ကြာကြာမြဲမြဲဆုပ်၍မရ။
မျက်လုံးများကလည်း အဝေးသို့မျှော်ကြည့်တိုင်း ပြာမဲ့မဲ့အရောင်က
လွဲ၍ သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ အဖေသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
ကာ အေးအေးလေး အနေများလာ၏။

အဖေ၏ ငြိမ်သက်ဟန်မှာ စိတ်လျှော့နေပုံရသည်။ အဖေ
သည် ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းစကားများကို အဖေ့အား ခဏခဏ
ပြောမပြောတော့ပေ။ သားထံကရသည့် စာအကြောင်းကိုပင် သူသည်
ပြောမပြောပေ။ အဖေကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့သည် အကြောင်း
ကိုမူ ကိုဝဏ္ဏထံသို့ အမေက ထည့်၍စာရေး၏။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်တစ်ချိန်တွင် အဖေသည် အဖေ့ကို
ပြောပြ၏။ သို့သော် လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းကို အိပ်ရာပေါ်တွင်
လှဲနေရင်း အဖေက နားထောင်ရပေသည်။

‘မောင်ဝဏ္ဏ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ’

အဖေမေးခွန်းကို အမေသည် မဖြေတတ်ပေ။ တကယ်တော့လည်း သားဘယ်တော့မှ ပြန်လာမည်ကို အမေက မသိပေ။

အဖေ မမာကြောင်း သိရချိန်တွင် ကိုဝဏ္ဏသည် ရှမ်းပြည်ကို ခဏပြန်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် လယ်သမားစည်းရုံးရေးမှာ အရေးကြီးသည်ဆို၍ သူသည် မပြန်ခဲ့ရပေ။

နွေပေါက်လာချိန်တွင် တောင်ကြီးကိုပြန်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်၍လာသည်။ အဖေလိုလားသော ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မပြန်နိုင်သည့်အတွက် အဖေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသည် သူ့မျက်နှာကိုမြင်လျှင် စိတ်ချမ်းသာကောင်းပါရဲ့။

ပြန်ချင်ပြီဆိုတော့လည်း လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ကို ကမန်းကတန်း ပြေးဝယ်မိပြန်သည်။ သူလက်မှတ်ဝယ်နေစဉ် နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က ပြေး၍ဖက်လိုက်၏။

‘ကိုဝဏ္ဏ....’

သူသည် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်၏။

‘ဟေး.....ဂျွန်ပါလား၊ မင်း သိပ်ဝတာပဲနော်’

‘အေး.....ခင်ဗျားလည်း မတွေ့တာဗျာ၊ ကျောင်းက ထွက်ကတည်းကပဲ၊ အခုကျွန်တော် တောင်ကြီးပြန်မလို့’

‘ကိုယ်လည်း ပြန်မလို့’

‘ကျွန်တော် အမေရိကကို ပညာတော်သင် သွားရမယ်၊ ခုအိမ်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင် သွားမလို့၊ ခင်ဗျားဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ၁၀ တန်းရောက်တော့ စစ်စဖြစ်တာပဲဗျာ၊ သတိရသေးတယ်၊ နောက်စစ်ပြီးမှာ အရေးပေါ်ကောလိပ်ဝင်ပြီး သင်တယ်၊ ခု

ကျွန်တော် ဘီအက်စီအောင်ပြီ၊ ခင်ဗျား ခုနစ်တန်းကထွက်ပြီ ဒီမှာ စာလာသင်နေတာ မဟုတ်လား'

ဂျွန်က သူ့ပညာ သင်ကြားရေးကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြနေ၍ ကိုဝဏ္ဏသည် ပျော်လာသည်။ သို့သော် ဂျွန်စာသင်ချိန်က သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မတွေးတတ်ပေ။

'ဟင်....ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေလဲ'

ဂျွန်က ထပ်မေးပြန်သည်။

'ကဲ....သတိရပြီဗျို့၊ ကိုယ်ကျောင်းမနေပါဘူး၊ မင်းတို့ အရေးပေါ်ကောလိပ်တက်နေတော့ ကိုယ်က မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော် (P.B.F) ကနေ ခုလက်ရှိတပ်မတော်ဆိုပါတော့ (Burma Command) အကူးအပြောင်းမှာ စိတ်လေနေတုန်းပေါ့'

"P.B.F"

ဂျွန်သည် စကားသုံးလုံးကို ရွတ်ဆို၍ ရယ်လိုက်၏။

'ကျွန်တော် ဖေဖော်ဝါရီ လကုန်သွားမယ်၊ ကိုစံရင်ကိုရော မှတ်မိသေးလား၊ သူတော့ B.C.S ဝင်ဖြေလို့ အောင်သွားပြီ၊ အလုပ် သင်ဝန်ထောက်အဖြစ်နဲ့ မြစ်ကြီးနားကို သူလည်း မနက်ဖြန် သွားလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်လား....ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ကိုစံရင်ကို သတိရပါတယ်'

ဂျွန်သည် သူငယ်ချင်းများ၏ ကောင်းသတင်းကို အရည်ကြီး ဆက်၍ပြောနေသည်။ နောက်နေ့တောင်ကြီးသွားသည့် လေယာဉ်ပေါ်တွင်လည်း ဂျပန်ခေတ် တစ်လျှောက်လုံးနှင့် စစ်ပြီးခေတ်တွင် သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုစာသင်မပျက်အောင် နေခဲ့ပုံ၊ ကိုဝဏ္ဏအား လွမ်းပုံများကို ပြောပြသွား၏။

ဂျွန်စကားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ကိုဝဏ္ဏမျက်လုံးများ

ကမူ ဂျပန်နေတံဆိပ်အလံ၊ အင်္ဂလိပ်၏ ယူနိုက်တက်၊ ယမ်းငွေ့ဖုံး
လွမ်းသော လယ်ကွင်းနှင့် သွေးစသွေးကွက်များကိုသာ ပြန်၍မြင်
သည်။ သူ၏ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော အတိတ်မှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။

တောင်ကြီးကို ရောက်ရှိခြင်းသည် ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းပေ။
အဖေ့ကို တွေ့ဆုံရန် လာပေမယ့်၊ အဖေ့ကို မတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သည်။

အမေက စောစောသာလာလျှင် အဖေနှင့် တွေ့သွားရမည်ကို
ငိုရင်းပြော၏။ သူသည် အမေပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
၍ နေသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။

‘သား ထွက်သွားတာကို မကျေနပ်ပေမယ့်၊ အပြစ်ရယ်လို့
ဘာမှ မပြောရှာဘူး၊ ဂျွန်တို့ ကျောင်းတက်သွားတိုင်းသာ သူသက်
ပြင်းတစ်ချချ လုပ်နေတာပဲ’

‘ခုဂျွန် အမေရိကကို သွားတော့မယ်’

သူသည် အမေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်၏။

‘အေး မင်းအဖေ ဆုံးတဲ့နေ့က ဂျွန်ရဲ့အမေလာရင်း ပြောသွား
ပါတယ်၊ သားအခု စာဆက်သင်ချင်သေးလား’

ကိုဝဏ္ဏသည် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အဖေမရှိတော့ ကျွန်တော်အမေတို့အတွက် ဆက်လုပ်သွား
မှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်